
[2014-39-RE](#)

CAUSA 2014-39-RE

(Martínez Arcos c/ Principat d'Andorra)

Sentència del Tribunal Constitucional del 19-1-2015 relativa al recurs d'empara 2014-39-RE

Número de registre 489-2014. Recurs d'empara

Sentència del 19 de gener del 2015

—

BOPA núm. 8, del 28 de gener del 2015

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 30 de setembre del 2014, per la representació processal de la Sra. Encarnació Martínez Arcos, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes del 15 de juliol del 2014 i del 4 de setembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, substanciat per un tribunal imparcial predeterminat per la llei, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats, que adopti les mesures "*per reposar el dret fonamental vulnerat fent cessar la situació il·lícita, decretant: a) la nul·litat de totes les actuacions realitzades a partir del dia 17 de gener de 2011 en el marc de les diligències prèvies DP-0182-2/11 posteriorment convertides en el sumari TC 007-2/13 i b) La obligació per part del Tribunal de Corts de procedir al corresponent procés de recusació si es creu que s'ha incorregut en una causa legal de recusació o aquell altre procés que la llei assenyali i que permeti substituir el Batlle inicialment nomenat per a la instrucció de la causa, que es troba afectat de parcialitat, per altre que, d'acord amb el procés legalment previst correspongui*". Així mateix, demana que es declari la responsabilitat de l'Estat en l'error comés, per tal que, com estableix l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, aquesta pugui ser exigible davant la jurisdicció ordinària;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 24 d'octubre del 2014;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 17 de novembre del 2014, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2014-39-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 5 de desembre del 2014, per la representació processal de la recurrent;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 16 de desembre del 2014, per la representació processal del menor A.;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

En la vista oral per un presumpte delictes d'abusos deshonestos envers un menor seguit contra la Sra. Encarnació Martínez Arcos, el denunciant (pare del menor) va formular certes manifestacions en relació amb l'amistat que l'unia amb aquell que havia estat precisament el batlle instructor de la causa.

Segon

El 15 de juliol del 2014, el Tribunal de Corts va dictar un aute mitjançant el qual considerava que el jutge d'instrucció no tenia competència subjectiva per actuar i hagués hagut d'abstenir-se, d'acord amb les disposicions de l'article 73 de la Llei qualificada de la Justícia, declarava la nul·litat de les diligències prèvies i del sumari, tret de l'atestat policial i de la pericial psicològica practicada sobre el menor, i retrotreia les actuacions al moment de la denúncia.

Tercer

Per tal com aquest aute no era recurrible, la representació processal de la Sra. Encarnació Martínez Arcos va formular un incident de nul·litat d'actuacions per considerar que s'havien vulnerat els seus drets a un procés degut i a un jutge imparcial predeterminat per la llei, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Quart

El 4 de setembre del 2014, el Tribunal de Corts va estimar parcialment aquest incident de nul·litat d'actuacions, però el va desestimar en la seva essència, ja que va acordar no trametre les actuacions declarades nul·les al nou batlle instructor de la causa però sí els folis 1 a 14, 19 a 36 i 51 a 59, ambdós inclosos. Per tant, demanava a la Batllia el retorn de la causa, per tal que el Tribunal de Corts efectués el desglossament pertinent i únicament el reenviament de les actuacions declarades vàlides.

Cinquè

El 30 de setembre del 2014, la representació processal de la Sra. Encarnació Martínez Arcos va interposar un recurs d'empara contra els autes del 15 de juliol del 2014 i del 4 de setembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, substanciat per un tribunal imparcial predeterminat per la llei, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En un primer punt, aquesta part fa una anàlisi acurada del contingut de l'aute del Tribunal de Corts i es qüestiona el motiu pel qual el Tribunal de Corts no es va referir a les disposicions de l'article 7.1 del Codi de procediment penal que recull les causes d'abstenció i de recusació en matèria penal, com també destaca que l'objecte de la causa rau en el fet que el batlle instructor va conèixer dels fets succeïts abans d'iniciar la instrucció de les diligències, cosa que havia de comportar necessàriament la seva abstenció, tot i no trobar-se recollida legalment com a causa d'abstenció.

Nogensmenys, considera que la nul·litat de les actuacions s'havia obligatòriament de decretar, en cas contrari, s'hauria vulnerat el dret fonamental de la recurrent a un jutge imparcial. Ara bé, aquesta part exposa dos greuges contra la decisió del Tribunal de Corts.

En primer lloc, aquesta part dubta que el Tribunal de Corts pogués decidir substituir un batlle d'instrucció per un de nou sense seguir cap procediment de recusació o similar (sense haver escoltat la versió dels fets del batlle i la seva veracitat) i sense una causa legal d'abstenció o de recusació. D'això se'n derivaria que la competència del batlle predeterminat legalment hauria estat retirada sense cap procés ni cap causa legal fixada. Per tant, el nou batlle designat per instruir no té competència, perquè no és aquell que va ser inicialment determinat per la llei.

De tot això se'n desprèn una vulneració del dret a un procés degut i del dret a un jutge predeterminat per la llei.

En segon lloc, pel que fa a la nul·litat de les actuacions, aquesta part considera que pel fet de conservar la validesa de l'atestat policial i de l'informe psicològic del menor, el Tribunal de Batlles manté una part de "la parcialitat" en la instrucció. El raonament del Tribunal de Corts és incongruent i està mancat de tota lògica. No es poden salvar determinades actuacions d'un batlle que s'hauria d'haver abtingut per no incórrer en parcialitat. La condició d'imparcialitat no es predica d'una actuació, sinó del batlle instructor i, per tant, són totes les actuacions que ha realitzat aquelles que s'han d'anul·lar. En aquest sentit, cita la jurisprudència constitucional sobre aquest punt concret i conclou que el Tribunal de Corts està validant unes actuacions viciades de parcialitat en haver-les decidit i ordenat un batlle afectat de parcialitat. Afegint que argumentar que algunes actuacions no es

puguin tornar a produir, equival a argumentar que la finalitat justifica el mitjà. Per consegüent, totes les actuacions han de ser declarades nul·les a partir del 17 de gener del 2011.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats i que adopti les mesures que s'han precisat en l'encapçalament.

Sisè

El 24 d'octubre del 2014, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què recorda que el dia de la vista oral, la part recurrent no es va oposar en absolut a la nul·litat de les actuacions demanada per aquest Ministeri Fiscal per tal com va considerar que s'havien vulnerat les normes processals i que no s'havien acomplert les normes d'abstenció i de recusació.

La decisió del Tribunal de Corts de retrotreure les actuacions al moment de la denúncia, perquè un nou batlle, que per torn correspongués segons les normes legals previstes, instruís la causa des de l'inici, no vulnera els drets de la recurrent a un procés degut i a un jutge imparcial, al contrari li garanteix aquests drets sense més dilacions. Pel que fa als suposats problemes de competència al·legats per la part recurrent, el Ministeri Fiscal manifesta que des de la conclusió del sumari, el batlle instructor perd la competència que esdevé del Tribunal de Corts. Per tant, no es podia incoar cap procediment de recusació. El Tribunal de Corts no retira la competència al batlle instructor que de fet ja no té, sinó que anul·la les seves actuacions de manera motivada. Efectivament, el batlle instructor en qüestió havia tingut un coneixement previ del procés, perquè el pare del menor perjudicat li havia demanat consell abans que el torn d'aquesta causa li fos atribuït.

Ara bé, la representació processal de la recurrent actual no pot pretendre ara que no es pot retirar la competència del batlle instructor inicial sense causa legal i sense un mínim de procediment d'audiència i de contradicció, quan a la vista oral no va tenir cap dubte en adherir-se a la petició d'aquest Ministeri de nul·litat de les actuacions.

El Tribunal de Corts és competent per jutjar els fets que porten causa i per efectuar totes les valoracions que consideri oportunes en relació amb la instrucció dels autes (veg. articles 1 del Codi de procediment penal i 9 de la Llei qualificada de la Justícia).

Afegeix que existien causes legals per decretar la nul·litat de les actuacions practicades, no només un jutge s'ha d'abstenir quan concorren les causes de l'article 73 de la Llei qualificada de la Justícia, posat en relació amb l'article 7 del Codi de procediment penal, sinó que l'article 69 de la mateixa Llei qualificada considera incompatible "*tota altra forma d'assessorament jurídic*", cosa que no va ser respectada pel batlle instructor en aquesta causa i que fa que les decisions objecte de recurs siguin conformes al sistema de drets i de garanties constitucionals previstes en el nostre sistema jurídic.

Pel que fa a l'amplitud de la nul·litat acordada, el Ministeri Fiscal destaca que el batlle instructor va demanar -que no ordenar- la tramesa de l'atestat policial que contenia la denúncia efectuada pels pares. El batlle no va donar cap instrucció de fons i aquest document no conté cap tipus de problema d'objectivitat. Quant a la pericial psicològica, el batlle va designar el Servei de Medicina Legal i Forense per tal que valorés la credibilitat del menor sense rebre cap instrucció directa per part del batlle i sense la seva presència en els exàmens. Afegeix que actualment el menor té el doble de l'edat que tenia quan els fets van tenir lloc suposadament, i aquesta pericial seria de difícil reproducció.

Per tot això, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs per la manca de contingut constitucional de les pretensions al·legades, d'acord amb allò que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Setè

El 17 de novembre del 2014, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Vuitè

El 5 de desembre del 2014, la representació processal de la Sra. Encarnació Martínez Arcos va presentar un escrit d'al·legacions en què, en primer lloc, pel que fa al dret a un procés degut i al dret a un jutge predeterminat per la Llei addueix que l'única raó per la qual el Tribunal de Corts pot ordenar la nova distribució de la competència i refusar-la al jutge que ja l'havia tingut atribuïda, no pot ser altra que la manca d'idoneïtat o la ineptitud (per incompatibilitat) del jutge anterior. I això s'ha de declarar després d'haver seguit el procediment que la Llei prevegi. Després, la causa podrà ser atribuïda a un altre jutge, però no abans, en cas contrari, s'estaria vulnerant el dret a un jutge predeterminat per la Llei.

En segon lloc, pel que fa al procés degut substanciat per un tribunal imparcial, manifesta que és clar que un batlle instructor que hagi donat consells jurídics a una de les parts incorre en una incompatibilitat i qualsevol actuació que hagi fet ha de ser declarada nul·la. És indiferent que en la instrucció d'una causa intervinguin col·laboradors que realitzin actuacions determinades, perquè aquestes actuacions han estat acordades per un jutge sospitós de parcialitat. Per tant, totes les actuacions realitzades per aquest jutge, siguin parcials o no, en tant que emanen d'un jutge suposadament parcial no poden ser validades. Es jutja la parcialitat en relació amb una persona, no en relació amb les actuacions, per consegüent, totes les actuacions han de ser declarades nul·les, des de la providència d'incoació de les diligències prèvies, fins a l'acte de conclusió del sumari i de tramesa al Tribunal de Corts.

Per acabar, demana que es tingui per compareguda a aquesta part en fase d'al·legacions.

Novè

El 16 de desembre del 2014, la representació processal del menor A. va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa a l'empara sol·licitada per la recurrent, per dues raons principals: d'una banda, el recurs formulat es troba totalment infonamentat i no té cabuda en el marc constitucional, i, d'altra banda, l'atestat del Servei de Policia i la pericial psicològica practicada sobre el menor han estat realitzats amb total imparcialitat i independència del batlle instructor afectat.

Aquesta part considera que la recurrent vol dilatar el procés i destaca que va ser processada al gener del 2013, malgrat que la denúncia es va efectuar al gener del 2011.

Destaca essencialment que l'incident de nul·litat d'actuacions es va acordar no sobre la base d'una

presumpta amistat manifesta, sinó sobre la premissa que el batlle instructor havia tingut coneixement dels fets abans d'iniciar-se les actuacions, fet que podia constituir una manca d'imparcialitat subjectiva, malgrat que no es posés en dubte que aquest jutge hagués portat la instrucció de manera ponderada. En aquell moment la recurrent es va mostrar conforme amb la decisió adoptada pel Tribunal de Corts.

Insisteix que no hi podia haver recusació del batlle instructor, ja que d'ençà l'acte de conclusió del sumari (16 d'abril del 2013), ja havia perdut la seva competència. Amb aquesta decisió es van salvaguardar els drets de la recurrent a ser jutjada per un tribunal imparcial i a un procés degut, retrotraient les actuacions i nomenant un nou batlle. Per tant, s'ha de desestimar el recurs en aquest punt.

Pel que fa al segon punt relatiu a la nul·litat total de les actuacions, aquesta part manifesta que el batlle instructor no va intervenir en res en l'atestat policial, ni en la pericial psicològica i en cas de declarar la seva nul·litat aquesta part hagués pogut presentar un recurs d'empara, ja que s'hagués negat al menor el seu dret a què es fes justícia. Quin sentit tindria la pràctica d'aquesta prova, imprescindible, i que hagués estat demanada per qualsevol batlle instructor, 6 anys després dels fets?

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs.

Desè

El 8 de gener del 2015, el Ministeri Fiscal i la representació processal de la recurrent i, el 14 de gener del mateix any, la representació processal del menor A. van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

La recurrent al·lega que els autes del 15 de juliol del 2014 i del 4 de setembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, han vulnerat els seus drets reconeguts a l'article 10.1 de la Constitució, concretament, els drets a la jurisdicció, a una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut substanciat per un tribunal imparcial predeterminat per la llei.

De fet, de la lectura dels escrits presentats per la recurrent es desprèn que al·lega essencialment sobre la qüestió de la imparcialitat del jutge i de les seves decisions.

Segons el parer de la recurrent, d'una banda, es pot reprotxar al Tribunal de Corts haver substituït "*un Batlle d'instrucció per un de nou sense seguir cap procediment de recusació o similar (...) i sense causa legal d'abstenció i/o recusació*", i, d'altra banda, haver mantingut "*viva una part de "parcialitat" en la instrucció del Batlle*" pel fet de no haver decretat la nul·litat de l'atestat policial i de la pericial psicològica practicada sobre el menor.

Com que els arguments desenvolupats per la recurrent per fonamentar aquests dos punts ja estan precisats en els antecedents, ens limitarem, ara, a fer-ne un recordatori breu per tal de confrontar-los clarament amb els motius del Tribunal de Corts.

Segon

Pel que fa al canvi de batlle instructor, la recurrent al·lega essencialment:

- que el Tribunal de Corts va decidir apartar del "*coneixement de la causa en instrucció al Batlle predeterminat per la Llei en el corresponent torn*" i va apartar la seva competència per donar-la a un altre batlle amb la finalitat que comencés de nou la instrucció "*sense seguir el procediment legal que marca la Constitució i sense les causes que legalment han d'estar establertes per a fer-ho*". De manera més precisa, pel que fa a aquest darrer punt de "*causes establertes*", el Tribunal de Corts hauria fet referència a l'article 73 de la Llei qualificada de la Justícia de manera errònia, ja que el motiu que avança, és a dir, el coneixement previ dels fets per part del batlle instructor, no està previst en aquest article;

- i que "*El nou Batlle a qui s'atribueix la competència per instruir no té competència en no ser inicialment determinat per la Llei.*"

Tercer

Quant a la manca d'anul·lació de l'atestat policial i de la pericial psicològica, la recurrent pretén:

- que aquests elements emanen d'un batlle instructor "*afectat d'una causa d'abstenció, i per tant com a mínim d'una aura de parcialitat no permesa en dret penal*";

- que, per consegüent, "*No es pot doncs salvar determinades actuacions d'un Batlle incompetent que havia d'haver-se abstingut de tota actuació per no incórrer en causa de parcialitat*";

- i que aquestes al·legacions es conforten en una jurisprudència constitucional il·lustrada mitjançant diverses decisions (sentència del 3 de febrer del 2014, recaiguda en la causa 2013-31-RE; sentència del 5 de novembre de 1999, recaiguda en la causa 99-9-RE o sentència del 7 de setembre del 2007, recaiguda en la causa 2007-3 i 6-RE).

Quart

Sense entrar en una anàlisi de fons d'aquestes al·legacions, ja que pertanyen a la competència de la jurisdicció ordinària, es pot observar nogensmenys que l'argumentació de la part recurrent sorprèn a vegades a causa d'imprecisions o de contradiccions.

Destaquem, per exemple:

- que mentre un dels punts essencials del seu raonament consisteix a aduir que la substitució del primer batlle instructor per un altre batlle encarregat de tornar a començar la instrucció en lloc seu seria il·legal, perquè aquesta substitució s'hauria efectuat "*sense seguir el procediment legal*" en

matèria de recusació, la recurrent manifesta alhora que no existeix "un procediment marcat" després d'haver precisat que pel que fa a la recusació "no ha trobat normativa ni legal ni reglamentària".

Així doncs, presenta una argumentació que fa referència a la infracció d'una normativa que admet que no existeix;

- que la recurrent pretén recolzar la seva argumentació en la jurisprudència d'aquest Tribunal, tanmateix, si bé és cert que les decisions que cita són decisions relatives a la imparcialitat del jutge, aquestes es refereixen a casos diferents d'aquest que ens ocupa. Addicionalment, a través de la cita de la sentència recaiguda en la causa 2007-3 i 6-RE, evoca la doctrina del Tribunal Europeu dels Drets Humans segons la qual "no es pot mantenir com a regla general resultant de l'obligació d'imparcialitat, que un tribunal superior que anul·li una decisió administrativa o judicial, tingui l'obligació de reenviar el cas a una autoritat jurisdiccional distinta", i és difícil veure aquí quina és la pertinència en relació amb aquesta causa. Si el reenviament a "una autoritat distinta" no és una obligació, és que, segons el Tribunal Europeu, a vegades pot succeir, tot i que evidentment no de manera necessària, que es reenvii a la mateixa autoritat jurisdiccional. Segons el parer de la recurrent semblaria, doncs, que això és allò que hagués hagut de succeir en aquesta causa. Altrament, ho expressa clarament quan manifesta sobre el batlle instructor en substitució que "no vol ser jutjada per un jutge que no correspon d'acord amb la Llei i que s'ha vist atribuïda la competència de manera il·legal i, per tant, arbitrària". En aquestes condicions, del raonament de la part recurrent se'n deriva que tot i estar, abans de res, concernida pel respecte del seu dret constitucional a un jutge imparcial, reivindica ser jutjada per un jutge sobre el qual addueix que "no era competent ni imparcial que no podia mantenir l'equitat o neutralitat del seu criteri per haver conegut de la causa amb anterioritat a la seva iniciació."

Dit això, cal examinar ara els motius continguts en l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, del 4 de setembre del 2014, mitjançant els quals el Tribunal de Corts desestima les pretensions de la recurrent i que són de manera global les mateixes que examinem ara en el recurs d'empara.

Cinquè

En relació amb l'al·legació segons la qual el procediment de recusació del batlle instructor no s'hauria resolt de manera pertinent, el Tribunal de Corts considera:

- que contràriament a allò que pretén la recurrent "en cap cas ens trobem davant d'un procediment de recusació";
- ja que allò que es va demanar al Tribunal de Corts, va ser únicament "decretar la nul·litat de totes les actuacions per vulneració de les garanties fonamentals i normes processals davant del dubte sobre la imparcialitat del que havia estat batlle instructor de la causa";
- que, per consegüent, el Tribunal de Corts "va haver de resoldre sobre aquesta concreta sol·licitud i mai sobre una pretesa demanda de recusació que cap de les parts formulà".

Sobre aquest punt afegeix que si això hagués estat diferent, si s'hagués formulat una demanda de recusació, contràriament a les afirmacions de la recurrent en empara, el Tribunal de Corts seria competent per resoldre-la "en mèrits del que disposa l'article 7.5 del Codi de Procediment Penal";

- que, a més a més, mentre que *"la recusació té com a finalitat apartar un batlle o magistrat del coneixement d'una causa"*, aquest procediment no corresponia a aquest cas, perquè *"En el present cas el batlle instructor ja no tenia jurisdicció, d'ençà l'aute de conclusió del sumari dictat en data 16 d'abril del 2013, la qual cosa evidencia que no podia ser apartat d'un procediment sobre el qual ja havia perdut la seva competència"*;

- i finalment, que mentre que la recurrent addueix que el Tribunal de Corts ha comés l'error de recusar el batlle d'acord amb l'article 73 de la Llei qualificada de la Justícia que no contempla el supòsit del coneixement previ a l'inici de la instrucció, allò que en realitat va pronunciar el Tribunal de Corts a causa del *"coneixement previ dels fets objecte d'investigació"*, no va ser una recusació, sinó *"la nul·litat d'actuacions"*.

Sisè

Quant a la crítica de la recurrent en relació amb el fet d'haver exclòs de la declaració de nul·litat l'atestat policial i la pericial psicològica, l'aute esmentat afirma:

- d'una banda, que relativament a l'atestat policial, el batlle instructor s'havia limitat a demanar al Servei de Policia *"la tramesa de la denúncia efectuada davant de dit Servei (...) abans de presentar la denúncia judicial"*. En aquestes condicions, el Tribunal de Corts considera que *"no hi va haver, quant a aquesta sol·licitud, cap instrucció sobre el fons, ni menys participació activa de l'instructor en dit acte, no existint, per tant, (...) cap tipus de problema de objectivitat instructora"*. Altrament dit, res que sigui de naturalesa a suscitar cap problema des del punt de vista de la imparcialitat del jutge;

- d'altra banda, que el mateix argument es podia aplicar a la pericial psicològica demanada pel batlle instructor *"tota vegada que es limità a encarregar la pràctica de la mateixa, en els termes habituals, al Departament de Medicina Legal i Forense -sense ni tan sols designar a un perit concret-. A més, en la seva pràctica no va tenir cap tipus d'intervenció -ni directa, ni indirecta- l'instructor"*. Altrament dit, d'igual manera res que sigui de naturalesa a suscitar cap problema des del punt de vista de la imparcialitat del jutge, contràriament a allò que al·lega la recurrent segons el parer de la qual aquesta manca d'anul·lació de les actuacions en el seu conjunt *"Manté doncs viva una part de" parcialitat" en la instrucció del Batlle."*

Setè

Aquests arguments del Tribunal de Corts que acabem de resumir ens duen, en primer lloc, a considerar que la seva decisió no manca de fonamentació o que la seva fonamentació no és insuficient. En realitat, aquest aute està substancialment motivat.

Evidentment, aquests motius no van convèncer la recurrent, però tot i poder ser discutits, amb tot, no poden ser de debò qualificats d'absurds o d'arbitraris.

En aquesta causa, pel que fa a la posada en pràctica i, doncs, a la interpretació i a l'aplicació de les disposicions del procediment penal, cal considerar que d'acord amb una jurisprudència constitucional ben assentada i regularment confirmada, correspon a la jurisdicció ordinària, en aquest cas al Tribunal de Corts, la missió d'interpretar l'ordenament vigent. El Tribunal Constitucional no constitueix una tercera instància d'apel·lació o de cassació. Únicament analitza els aspectes constitucionals i verifica que les decisions jurisdiccionals impugnades no siguin absurdes o

arbitràries en el sentit de lògicament o de jurídicament irraonables (veg. p. ex. la sentència del 25 de maig del 2009, recaiguda en la causa 2009-24-RE).

En aquestes condicions, com ho acabem de comprovar, els autes del Tribunal de Corts impugnats estan fonamentats en Dret, no són incongruents, ni arbitraris o absurds, per tant, aquest recurs d'empara no té contingut constitucional i no pot prosperar.

Vuitè

Per tot això, és procedent desestimar el recurs d'empara, cosa que comporta, d'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional la condemna en costes de la part recurrent en aquest procés.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar l'empara sol·licitada per la representació processal de la Sra. Encarnació Martínez Arcos contra els autes del 15 de juliol del 2014 i del 4 de setembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, condemnar la part recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Encarnació Martínez Arcos, a la representació processal del menor A., al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 19 de gener del 2015.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat